

Laura Gallego
Laia López

La Sara i les Golejadores

El futbol i l'amor són
incompatibles

Estrella Polar

Laura Gallego

La
Sara i les
Golejadores

**El futbol i l'amor
són incompatibles**

Il·lustracions de Laia López

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *El fútbol y el amor son incompatibles*

© del text: Laura Gallego, 2009, 2019

© de la traducció: Mercè Ubach i Núria Garcia, 2010

© de les il·lustracions: Laia López, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2009

Primera edició en aquesta presentació: maig del 2019

ISBN: 978-84-9137-804-4

Dipòsit legal: B. 6.721-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Un examen difícil

—I abans que soni el timbre —va acabar en Pere, el professor de llengua—, us recordo que heu d'entregar avui el comentari de text que us vaig demanar la setmana passada.

Es van sentir queixes i protestes a la classe de 2n C.

—Però es pot saber què us passa, aquest matí? —va preguntar en Pere arrugant el front—. Teniu menys ganes de treballar que de costum, que ja és dir, i a més a més no heu parat quiets ni un moment. Us heu pres dos litres de cafè per esmorzar, o què?

—És que després del pati tenim un examen de naturals, profe —va respondre en Lucas.

—Sí, un de supercomplicat —va fer en Mateo, el seu germà bessó.

—I per això no hem fet el comentari de text, perquè havíem d'estudiar.

—Ja ho entenc, és clar —va sospirar en Pere—. Bé, doncs totes les assignatures són importants, de manera que el qui no m'entregui el comentari ara mateix tindrà una nota negativa, ha quedat clar?

Llavors es va sentir el timbre, que va ofegar les protestes dels alumnes. Com de costum, la majoria va sortir de pressa i corrents, però d'altres, menys, van tardar una mica més perquè buscaven a les carpetes el treball que havien d'entregar. La Sara no l'havia fet; el dia abans, a causa de l'entrenament amb l'equip de futbol, havia tingut el temps just d'estudiar per a l'examen de ciències naturals.

Tot i això, va haver d'esperar la seva amiga Vicky, que, com no podia ser d'una altra manera, se les havia arreglat per tenir acabat el comentari de text. Segur que també se sabia perfectament els temes de l'examen, va pensar la Sara mentre veia com la Vicky deixava el seu treball sobre la taula del professor. Les dues amigues es van reunir a la porta de l'aula.

—I tu què? —va dir la Vicky—. No l'has fet?

—Doncs no, però no l'he fet perquè ahir em vaig passar tota la tarda estudiant per a l'examen —es va defensar ella—. I no em miris així, que tu també vas venir a l'entrenament.

—Però jo fa dues setmanes que estudio, no com tu, que ho has deixat per a l'últim dia. I per això he tingut temps de fer el comentari de text, els exercicis de matemàtiques i la redacció d'anglès.

—La redacció i els exercicis! —va exclamar la Sara, clavant-se un cop al front.

La Vicky va obrir la boca per renyar-la una altra vegada, però llavors va arribar l'Eva a tota velocitat i amb cara d'espantada.

—Vicky, Vicky, sisplau, digué'm quina diferència hi ha entre trajectòria i moviment, que no me'n recordo!

—Però si això és del tema u! —es va escandalitzar ella—. Ho vam repassar dissabte passat, no te'n recordes?

—Me n'he oblidat! —I dit això l'Eva va començar a mossegar-se les ungles, molt nerviosa—. Ai, Vicky, suspendré l'examen! I si ho faig hauré d'esperar una altra avaluació per tornar a l'equip!

La Vicky la va agafar per les espatlles, tractant de tranquil·litzar-la.

—A veure, mira'm, respira fondo i repeteix amb mi: he estudiat molt per a aquest examen.

—He estudiat molt per a aquest examen —va dir l'Eva, obedient.

—I l'aprovaré, perquè m'ho sé tot més o menys bé.

—I l'aprovaré, perquè... no, no, no m'ho sé!

—Sí que t'ho saps —va intervenir la Sara—. La Vicky té raó, has estudiat moltíssim. Segur que et surt bé i abans que te n'adonis estaràs jugant amb nosaltres un altre cop.

Els ulls de l'Eva van brillar d'il·lusió. Era una fanàtica del futbol i una de les millors de l'equip femení del col·legi, les Golejadores, però treia molt males notes perquè es passava tot el temps lliure jugant, i el seu pare li havia prohibit tocar una pilota fins que el seu expedient millorés.

Ja feia unes quantes setmanes que la Vicky l'ajudava amb classes particulars, però la veritable prova de foc venia ara, amb els exàmens de final de trimestre.

—Sí, sí, tens raó —va dir l'Eva somrient—. Vaig a la biblioteca a repassar abans de l'examen. El tenim a quarta hora, i vosaltres?

—Just després del pati —va sospirar la Sara—,

però jo no puc estudiar més o m'esclatarà el cap. Me'n vaig a les grades, a veure si m'esbargixo una mica.

La Vicky se les va mirar totes dues alternativament.

—Ves-te'n amb ella —va dir l'Eva generosament—. Ja sé que tu no necessites estudiar més perquè ja t'ho saps tot.

—Dona, tant com tot... —va començar la Vicky.

Però va accedir a acompanyar la Sara al pati, encara que aviat van descobrir que no hi havia gaire bon ambient. Molts alumnes de secundària estaven asseguts a les grades o als bancs amb el nas ficat en un llibre de text.

—Ostres, s'hi ha lluit, l'Emilio —va sospirar la Sara; l'Emilio era el professor de ciències naturals—. Gairebé tots tenim examen avui o demà. Amb raó hi havia tan poca gent a l'entrenament d'ahir, i això que aviat tenim un partit dels difícils.

—Dels molt difícils —va afirmar la Vicky solemne, consultant la seva agenda—. Dissabte que ve juguem contra les Tornado Girls, que són un equip nou, com nosaltres, però d'aquí a dues setmanes ens toca el col·legi Montesol, que va gua-

nyar la lliga l'any passat i va quedar subcampió l'anterior.

—Quina mala sort, justament ara que estem d'exàmens i no el podem preparar bé.

—Voleu callar d'una vegada, cotorres? —els va arribar una veu enfadada des d'algun punt per sobre d'elles—. N'hi ha que volem repassar!

Totes dues es van tombar i van descobrir un parell de nois asseguts en una de les grades superiors. L'un era alt i desmanegat, i l'altre, baix i una mica rabassut; tots dos tenien el llibre de ciències naturals obert sobre els genolls.

La Sara i la Vicky els coneixien. Es deien Jorge i Óscar i, temps enrere, havien estat els seus amics, però la Sara estava enfadada amb ells des del partit contra el col·legi Sant Pau, i tot just si es parlaven, si no era per llançar-se indirectes.

—Si voleu estudiar, aneu a la biblioteca! —va replicar.

Però la Vicky, que en realitat no tenia res en contra d'ells, va preguntar al seu torn:

—On l'heu deixat, en Sam?

La Sara va arrugar el front en sentir el nom del que era el tercer membre del Trio i blanc directe de la seva ira.

En Jorge es va picar.

—Què passa, et penses que no podem viure sense ell? Perquè ho sàpigues, nosaltres som éssers autònoms i independents!

—Escolta, tranquil, que només era una pregunta amable per iniciar una conversa civilitzada —va protestar la Vicky—. I no era tan fora de lloc, eh? Perquè, de fet, gairebé sempre aneu tots tres junts.

—Ha dit que tenia alguna cosa a fer i que anés sim passant, nosaltres —va respondre l'Óscar, posant fi a aquella absurda discussió.

—Per què us interessa tant el que en Sam faci o deixi de fer? —va preguntar en Jorge, recelós.

—A mi no m'interessa en absolut! —va saltar la Sara immediatament.

—Aaaah, ja n'hi ha prou, em rendeixo —va dir la Vicky exasperada—. No es pot enraonar amb vosaltres, així que faré alguna cosa més productiva.

I va obrir la llibreta per buscar la seva LLISTA DE PREGUNTES QUE TENEN MÉS PROBABILITATS DE CAURE A L'EXAMEN. La Sara no havia portat el llibre, així que va mirar al seu voltant buscant algú conegut; però tothom estava centrat a repassar per a l'examen.

L'única persona que semblava passar del tema era una noia de cabells curts, jupa de cuir i aspecte de dura que s'entretenia llançant penals al camp de futbol. El tenia per a ella sola, perquè fins i tot els Falcons, l'equip masculí, havien preferit dedicar el pati a estudiar en comptes de pilotejar.

—Àlex! —la va cridar la Sara, i la noia de la jupa de cuir es va girar cap a ella. En menys de dos minuts, totes dues practicaven regatejos al camp.

—Hi ha coses que no canvien mai —va somriure la Vicky en mirar-les.

Poc després va sonar el timbre, i tots els alumnes van tornar a les aules amb el cap baix i arrossegant els peus, com si anessin directes a l'escorxador. La Sara va tornar a topar l'Óscar i en Jorge al passadís. Estaven mantenint una tensa conversa amb en Lucas i en Mateo, els terribles bessons dels Falcons.

—Vaja, si resulta que sí que n'hi ha dos sense tres! —feia broma en Lucas.

—Què li heu fet al vostre Gran Cap Friqui? —va afegir en Mateo.

—Per què tothom suposa que no podem anar enlloc sense en Sam? —es va enutjar en Jorge.

La Sara va deixar de fixar-s'hi. Una espurna de curiositat s'havia encès al seu interior, però la va apagar ràpidament: el que fes en Sam no era cosa seva en absolut.

Els alumnes de 2n C van anar ocupant els seus llocs amb nerviosisme, i la majoria va aprofitar per passar les pàgines del llibre de text un cop més, mentre miraven la porta de reüll per si apareixia el professor. Però passaven els minuts i l'Emilio no arribava.

—Que estrany —va comentar la Sara—. Per què ha de venir tard justament quan tenim l'examen?

—Ah, no, això és un desastre —va murmurar la Vicky consultant el rellotge un altre cop—. Com més tard, menys temps tindrem per fer l'examen!

—Potser ha hagut de marxar per algun motiu i resulta que no el farem avui! —va afegir la Sara, esperançada.

Però no va haver-hi sort. Cinc minuts després, l'Emilio va aparèixer per la porta amb el munt d'exàmens i una cara més seriosa del que era habitual.

—Silenci —va dir, i tothom va callar immediatament. No va ser pel to de veu, bastant tranquil, sinó per l'expressió que feia: semblava que esti-

gués a punt d'esclatar en qualsevol moment, i cap dels alumnes de 2n C tenia cap mena d'intenció de provocar l'explosió.

L'Emilio va repartir els exercicis i va esperar un moment que tots llegissin el qüestionari. Després va dir:

—Alguna pregunta?

Ningú no s'hauria atrevit a contestar. Ningú excepte la Vicky, que va aixecar la mà imprudentment.

—Perdó... és que crec que hi ha un error en l'esquema de la pregunta cinc. Se'ns demana que descrivim el funcionament de la pila, però els noms estan mal posats. Vull dir que la barra de coure hauria d'estar al pol positiu, i no al revés, oi?

Va haver-hi un silenci sepulcral mentre tots assimilaven el que la Vicky acabava de dir (tot i que la meitat no ho havia entès) i el professor es posava una mica més vermell.

Però tot i això no va esclatar, com tots plegats temien, sinó que va respirar fondo i va dir amb una veu gèlida:

—És veritat, és un error. Corregiu-lo: on diu «barra de coure» hauria de dir «barra de zinc», i al revés.

Tots es van apressar a anotar-ho seguint les seves indicacions. La mitja hora següent van estar inclinats a sobre dels fulls, molt concentrats, fins que va sonar el timbre. En tot aquell temps, el professor no va dir una paraula ni va canviar d'expressió.

Quan se'n va anar de l'aula, emportant-se els exàmens, els alumnes de 2n C es van relaxar immediatament.

—Bé, doncs ja està fet! —va exclamar la Sara, estirant-se sobre la seva cadira—. Passi el que passi, l'examen s'ha acabat, de manera que vaig a celebrar-ho jugant a futbol tota la tarda.

—Per què deu ser que no em sorprèn? —va somriure la Vicky.

Tot i això, però, les coses no van ser tan senzilles.

Cap al final de la tarda va començar a córrer el rumor que passava alguna cosa amb l'Emilio, el professor de ciències naturals. Hi havia qui deia que suspendria tothom, que algú l'havia sentit que ho deia a un altre professor.

—Això és absurd —va dir la Vicky, movent el cap—. Com ens ha de suspendre a tots? Els que hem... han fet bé l'examen —es va corregir— no poden suspendre.

—Deu ser una invenció —va dir la Carla, la portera de l'equip, encongint-se d'espatlles—. Va, anem al solar a jugar.

I les Golejadores, o almenys la majoria, van passar la resta de la tarda pilotant.

Però l'endemà va esclatar la bomba. Els rumors que alguna cosa terrible havia passat amb els exàmens de segon i de tercer van anar creixent, i just abans del pati, quan els nois i les noies de 2n C ja guardaven els llibres de matemàtiques, va entrar l'Emilio. La cara de la Clara, la professora, es va enfosquir immediatament.

—Escolteu un moment —va demanar—. L'Emilio us vol dir una cosa.

Tothom va callar de cop. No solien fer-ho amb tanta rapidesa, però els rumors no havien deixat d'estendre's des del dia abans, i a tothom li picava la curiositat.

—Els de segon i tercer van fer ahir la prova de final de trimestre —va començar el professor de ciències naturals—. Bé... doncs sapigueu que esteu tots suspesos. Tots els alumnes de totes les classes.

—Quèèèèèè!/? —es va sentir un crit unànime, i els alumnes de 2n C van començar a protestar tots

ahora. Només la Vicky es va molestar a aixecar la mà i a moure-la tant com podia.

—Sí, Vicky? —la va convidar l'Emilio.

Ella va mirar de fer-se sentir entre les queixes dels seus companys.

—Sí, d'acord, però no pot ser que jo hagi suspès —va dir amb veu aguda.

—Tu també. Quan dic tothom, és tothom.

Els nois i les noies de 2n C van tornar a parlar tots alhora, mentre la Vicky es quedava blanca com la farina. De sobte, algú va fer la pregunta màgica.

—Però per què?

I llavors, un cor de veus va repetir:

—Això, per què?

—És un càstig?

—És injust, profe!

—Si m'escolteu un moment —va respondre l'Emilio—, us ho explicaré.

De mica en mica, els alumnes van anar callant fins que el professor va poder continuar.

—Ahir, poc després del pati —va començar—, algú va entrar a la sala de professors, em va regirar les coses i es va endur una de les fotocòpies de l'examen. De manera que algú l'ha copiat, i no

només això... A més va preparar un pla per fer-ho. Va fer una falsa trucada a recepció preguntant per mi, i va aprofitar que vaig anar a agafar el telèfon per forçar el pany de la sala de professors, que estava tancada, i emportar-se un examen.

Va haver-hi un silenci sepulcral mentre els alumnes digerien la notícia i es preguntaven qui hauria estat tan audaç i retorçat per posar en pràctica una cosa com aquella. De sobte, la Sara va tenir un sobresalt. Sabia exactament qui podia haver-ho fet.

Es va girar cap a la Vicky i, per la mirada significativa que ella li va tornar, va comprendre de seguida que la seva amiga estava pensant exactament el mateix.

—Comprendreu —va prosseguir l'Emilio— que aquesta conducta no es pot tolerar. Així que, si no és que el culpable confessa, tots els alumnes de segon i tercer teniu aquest examen suspès amb un zero rodó. En el moment que doni la cara la persona que va copiar, em molestaré a corregir els exercicis i a posar-vos a cadascú la nota que us correspon. Però, mentrestant, podeu donar aquest examen per suspès.

Els nois i noies de 2n C van tardar un instant a

reaccionar. Però, quan ho van fer, una allau de protestes es va abatre sobre el professor de ciències naturals.

—Profe, això no és just!

—Jo no vaig copiar!

—Per què hem de pagar tots per aquest paio?

—No pot suspendre'ns a tots! Segur que és il·legal!

L'Emilio, però, no va respondre ni mitja paraula. Es va acomiadar amb un gest i va sortir de l'aula sense parlar. Les queixes dels alumnes es van dirigir llavors a la professora de matemàtiques, que havia contemplat l'escena sense intervenir; però, per sort per a ella, en aquell moment va sonar el timbre del pati, i es va afanyar a fer-los sortir de l'aula.

Per descomptat, el càstig del professor de naturals va ser el tema més comentat en aquell pati. La Sara i la Vicky es van instal·lar a les grades, com de costum, mentre la resta de les seves amigues anaven arribant.

—Ja sabeu això de l'examen de natu? —va dir la Carla tot just arribar.

—Sí, ties, que fort —va contestar l'Àlex—. Se'ns ha carregat a tots els de segon i tercer.

—Però per què a tots els cursos? —va dir la Mònica—. Teníem exàmens diferents, no? És que l’Emilio no sap quin dels dos exàmens li han pres?

—Sembla que no, perquè sempre fa fotocòpies de sobres —va explicar l’Àngela—. Però sap que algú ha agafat un examen perquè estaven tots remenats.

—Sí. A més, el lladre el va enganyar perquè anés a recepció i després va forçar el pany de la sala de professors —va afegir l’Alícia, la seva amiga de l’ànima, emocionada; es notava que tant ella com l’Àngela s’ho passaven de primera amb tot aquell safareig.

—En resum, que no se sap a quina classe pertany la persona que es va endur l’examen —va comprendre la Mònica—, així que ens ha suspès a tots. Doncs no em sembla just.

—A mi tampoc, això és un desastre! —va dir la Vicky mossegant-se les ungles—. Mai a la meua vida m’han posat un zero! Què li diré al meu pare, ara?

—Bé, però tu segur que aprofites l’avaluació —va dir l’Eva—, has tret bones notes tot el curs i a més et portes superbé a classe, participes i tot això. Però a

mi, si em posen un zero en aquest examen, em suspendran tota l'assignatura i no podré tornar a l'equip.

—Però la persona que va copiar ho confessarà, no? —va intervenir la Dasha, la defensa russa, pensativa—. Qui seria capaç de deixar que tothom suspengués per culpa seva?

La Carla va riure mordaçment.

—Ai, Dasha, encara n'has d'aprendre molt, de la filosofia del país: «Tot m'és permès si no m' enxampen».

—No tots som així —va protestar la Vicky—. Jo confessaria immediatament.

—Tu no confessaries, Vicky —va rebatre la Sara—, perquè, en primer lloc, ni et passaria pel cap copiar.

Totes van riure.

—Buf, doncs jo no podria, quin tall —va dir la Júlia—. Per això mai no he copiat en un examen, em moriria de vergonya si m'enxampessin.

—Doncs jo crec que el lladre confessarà —va opinar la Fani, que fins al moment havia estat molt ocupada devorant el seu entrepà—, perquè si no ho fa suspendrà igual, així que, què hi guanyarà, deixant que ens suspenguin a tots?

—Mal de molts, consol de bojós —va murmurar la Carla.

—Doncs a mi no em sembla gens ximple —va dir l'Àlícia—. Se les va arreglar per allunyar el de natu de la sala de professors, forçar el pany i entrar quan no hi havia ningú.

—Sí —va afegir l'Àngela amb admiració—. A mi no se m'hauria ocorregut res d'això.

—És veritat, sembla un estratagema digne d'en Sam —va dir llavors la Carla, i totes van callar de sobte, perquè ho havia endevinat: era exactament el que tothom pensava i ningú no s'havia atrevit a dir.

La Sara no va poder evitar que la seva imaginació anés una mica més enllà...

És negra nit, i el col·legi està a les fosques. Una ombra furtiva llisca pels corredors sense fer gens ni mica de soroll. Va vestida de color negre i porta un passamuntanyes que impedeix reconeixen els trets. S'atura un moment al davant de la porta de la sala de professors, escolta atentament i, en no percebre cap soroll, decideix entrar en acció. Treu un complex

rossinyol de la motxilla per obrir la porta. Un cop a l'habitació, explora l'interior amb la llum d'una petita llanterna. I allà està: al fons de la sala, sobre un pedestal i protegida per una vitrina, hi ha la pila d'exàmens.

L'ombra examina la vitrina amb atenció i no tarda a descobrir el mecanisme de seguretat que hi ha connectat. Amb mans expertes el desactiva sense gaires problemes. Per fi, aixeca el vidre i agafa els exàmens...

Però alguna cosa ha anat malament. Una sirena potent ressona de sobte per tot el col·legi i delata el lladre, que guarda els folis a la motxilla i surt corrents...

Perseguit per una colla de gossos enfurits i un grup de professors vigilants no menys enfadats, el lladre puja les escales a tota velocitat fins que arriba al terrat de l'edifici. Un cop allà, s'atura al caire de l'abisme... Sembla que està atrapat... però llavors salta al buit i de sobte se li obren a l'esquena dues ales que semblen de ratapinyada. El lladre s'enlaira volant gràcies a aquesta peculiar ala delta que portava incorporada al vestit. Aterra impecablement sobre el terrat de l'edifici del davant, mentre els professors l'il·luminen amb els focus de les llanternes i criden de frustració en comprendre que se'ls ha escapat.

El lladre es treu el passamuntanyes: és en Sam, que exhibeix el seu trofeu enlaira i crida:

—Els exàmens són meus! No descansaré fins a estendre el caos i el terror per tot el col·legi, i ningú no serà capaç d'aturar-me! Ha, ha, ha! —conclou amb una riallada de superdolent, mentre un llampec li il·lumina el rostre, deformat amb una ganyota malvada.

La Sara va moure el cap intentant eliminar aquella imatge de la seva ment.

—No, això no és digne d'en Sam —va saltar—. D'acord, el *modum operantis* sí que sembla molt seu, però ell no el robaria mai, un examen.

—Es diu *modus operandi* —va corregir la Vicky automàticament.

—Per què n'estàs tan segura? —va dir l'Alícia—. Totes sabem que ja té antecedents per haver robat altres coses.

—Sí, sí, penseu quan es va endur les pilotes del magatzem —va afegir l'Àngela—. Diuen que llavors també va forçar el pany.

—Però ho va fer perquè pensava que no era just que els Falcons poguessin entrenar-se amb les pilotes del col·le i nosaltres no —va dir la Sara—. I, admetem-ho, totes pensàvem el mateix.

—Bé, jo penso que no és just que hàgim de fer exàmens cada dos per tres —va dir la Carla—. Potser això justifica que els robi.

—És que no pots deixar de pensar coses dolentes de tothom?

—«Pensa malament i l'encertaràs», és el meu lema. I, de totes maneres, per què el defenses tant, en Sam? No estaves enfadada amb ell per haver-se despistat quan cuidava el teu germanet i tot això?

—Ja n'hi ha prou —va intervenir la Vicky—. Jo estic amb la Sara, no sembla de l'estil d'en Sam.

—No —va corroborar l'Àlex—. És escarransit i retorçat, però té els seus principis.

—Jo ho veig així —va intervenir la Mònica—: podria haver estat en Sam o no, però si ha estat ell, segur que donarà la cara.

I, per un cop, totes hi van estar d'acord.